

Гръцкы-атъ царь да му честити побѣдж, и да заключи приятелство помежду Руси и Гръци, да ся потъкми за раздѣлж-тж на Българско-то царство, и да пише слова-та на книгж..... Никифоръ отреди Калокира да бжде той правитель на онъ-зи дѣлж, кой-то ся падне на Гръци-тѣ споредъ тѣкмежъ-атъ.

— Иди, кажи на царя си, рече Святославъ, че азъ не съмъ дошелъ да дѣлж съ него чужды имотъ, а нека той прати на Прѣславъ Петрова сына Бориса, и той ще бжде не противникъ, а приятель и съюзникъ и на двама ны.

Никифоръ не бѣше вреденъ да ся противи Святославу, защото нѣмаше ни силж ни начинъ, нити пакъ желаше да ся разваля съ него. Той пазаше само врага си вокводж Цимисхія.

Народ-атъ славаше побѣды-тѣ Цимисхievы връзъ Сарацины-тѣ въ Азиж. Име-то на того-зи вокводж гръмѣше въ пѣсны-тѣ, и Никифору станж той страшенъ, защото той знааше, че таква слава и побѣды надъ Сарацины-тѣ отворихж и нему пжть къмъ прѣстол-атъ. Той видѣ, че народ-атъ го нагрози, и ся стра-